

שמה זה יפה!

צ'לם את קרן האור הפרטית שלך לאור השמש! קראו המילים שמ' תחת למודעה. אך מי יכול היה להסיט את עיניו למילים, כשמעליהן התנוסס פלא-התבל השמיני: נתח נשי דשן, אשר עם כל מישניו השופעים הצליח להראות יותר סקסי מכל גלי העצמות של הדוג' מניות למיניהן.

המודעה שהתפרסמה ברבים מעיתוני גרמניה המערבית, הפכה לפנו לוחט ש' הסעיר את כל אירופה. יום המודעה — בעל סוכנות פירסום בדילדורף — גינר יורג'באר. יורג'באר באר הוצף בימים שלאחר פירסום המודעה, במבול של קריאות טלפון נלהבות. רבים מהמטלפנים, שהתקשרו מכל קצווי אירופה, התחננו לקבל: „רק את הכתור בת או את מיספר הטלפון של השמנה והנאוה.“

אפילו מתחריו של הפירסומאי, שהתפרסם בין לילה, טילפנו נירגשות לברכו על השמנה המשגעת.

הגדילו לעשות כמה כותבי מיכתבים, אשר התעניינו לדעת אם יוכלו להזמין אצל המפרסם את תמונת הפצצה כפוסטר לקירותיהם.

אשר לדשנה עצמה, היא נתגלתה ל' אחר סריקות-פרך שערך הצלם מהמבורג — כריסטיאן פון-אלוונסטבן. לאחר שקייבל את הרעיון מן הפירסומאי, התחיל פון-אלוונסטבן לתור אחר שמנות. הוא נדד מסוכנות-דוגמניות אחת למשנה, בילה לילות בבארים אפולוים, שוטט ברחובות כשהוא נועץ מבטים חומדים בשמנות חול' פות. אחרונה שמחה לתשומת-הלב הפת' אומית, אך הצלם לא גילה את מבוקשו.

כמה כוסיות

הנערה התפשטה

הוא העיז אפילו ונבר במחשכי ארכיון הפורנו של עיתון-סכס גרמני — היה הרבה סכס, אבל אף שמנה טובה אחת.

עד אשר גילה יום אחד את מה שהוא מכנה עתה: „התשובה הנורווגית לטווי' גי האנגליה.“ תלמידת בית-ספר לאמנות בגרמניה — גרד טינגלום, בת 20, אשר

Fotografieren Sie Ihren Sonnenschein auch mal bei Sonnenschein.

המודעה שהרע'שה את אירופה: הנורווגית למען היפאנים

הוסבר לו כי כל העניין לא היה רציני, להיפך — הוא בא לשמש כמישקל נגד לכל הפירסומות האוויליות הנעורת בנע' רות פי'אפ.

אווילית או לא — תמונת השמנה היפה, תקפיץ ודאי את סירטי-צילום 1919 האמר' ריקאיים להם נועדה הפירסומת, לגבהים חדשים. וכמו ססימתם המהפכנית של היפ' פנתרים האמריקאיים: „שחור זה יפה“ עלולה גרד למצוא עצמה בראש תנועה חדשה לשיחרור מדיאטות ותיסכולים קר' לינאריים שתצעד לאור הסיסמה: „שמן העבד שעלה על אדונו.“

בכמה פוזות שופעות, סרבה הנורווגית מכל וכל. אך מיספר כוסיות של שנאפס סהור, כיסו כליל על החינוך של בית' אבא, וגרד חשפה את אוצרותיה העצומים לשמש ולעדשה.

כל 73 הקילוגרמים של הביישנות הי' שתוייה, צולמו על חופו של האי המקסיים — איביצה, השוכן ביים-התיכון ליד חופי ספרד.

תוצאה לא צפויה ראשונה של פירסום התמונות: אביה של גרד הגיע מנורווגיה דחוף ומבוהל, כדי להציל את בתו מורור' עות הפורנוגרפיה. הוא נרעע חלקית כש'

160 הסנטימטרים שלה מתחלקים במידות מעוררות ההערצה של: 115 (חזה) — 100 — 110.

נערת החלב והדבש, גדלה בעיירה קט' נה בצפון נורווגיה, שכל כולה הייתה: ארבעה מיסקי איכרים, חנות וכמה פרות... מאחרי דלפק החנות, עמד אביה של גרד. היא הגיעה לגרמניה כנערת אורפ', ועבדה בבית משפחה גרמנית, עד אשר התקבלה לבית-הספר לאמנות, במחלקה לאיור-ספרים. בעיקר אוהבת העלמה ל' צייר — נשים שמנות. תחילה כשהציע לה הצלם לעמוד מולו

רה קלאסית שמימית ומנותקת מן המצי' אות, משמש יאגו גם כמנחה, וכשהוא מנחה, שפתו עוברת אל ניבי שכוניות הי' עוני של הכרך האמריקאי בו כל הלבנים הם „בני כלבה“ ו„דופקי אמהות“. אביה של דסדמונה מסרס את האנגלית בדיוק כמו הקומיקאי היהודי מיקי כץ, ואילו מנהיגי ונציה משוחחים במבטא מתננן ומסולסל של מפקדים בצבאו הדרומי של רוברט אי. לי. מכולם דווקא אותו הוא בעל השפה המצוחצחת ביותר, בחינת העבד שעלה על אדונו.

כוכבת הצגה זו, שחוף מתאורה, אין בה כל אבירותם ותכסיטי במה, וכל מש' תתפיה, חוף מיאגו העוטה מעין מדי' קרב של יחידת קומאנדו, לבושים בלבן, היא ג'ודי ג'יסון, שחקנית קולנוע הזכור' רה ודאי מסרטים כמו הטרימפיסטית ו' לאדוני באהבה. דסדמונה שלה לחוקה (המשך בעמוד 34)

אם לא יגבילו את הכניסה... כך בערך נראית הצגה חדשה בשם ןן אותלו שכה המוצגת בתיאטרון קטן בלונדון, מרתף שקירותיו שחורים, במה במרכזו וכמאתיים מקומות ישיבה מסבי' בה. הבמה סגורה בשלשלאות, כאלה הי' קושרות את הכושים לצבע עורם. מארור' ביץ הפך את שקספיר פנים לאחור. שאל פה ושם קטעים ממחזותיו האחרים, ואם לא די בכך, החליט שמאחר וויל המסכן לא הספיק להתודע לתנועת השיחורור הכושי האמיתי, שהיתה עדיין באיבה ב' ימי המלכה אליזבט (הראשונה), צירף לצורך המחזה נאומים של ג'יימס בולדווין, מאלקולם איקס וסטוקלי כרמייקל, המלמ' דים כולם שמעל התהום שבין הכושים והלבנים אין גשר ולא יהיה כוה אלא אם יוקם כוה הרוע השחורה. וכדי שלא יהיה כל ספק בקשר לכך שזה מחזה אקטואלי למאה ה-20 ולא יצי'

כהה עור, ואילו בלילות, הופך יחד עימה, לחיה בעלת שני-הגבות המושלמת ביותר עלי אדמות.

היא אוהבת אותו? אולי, כל עוד ידע את מקומו. אבל אל נא ינסה להשלות את עצמו שעורו הפך ללבן משום שנישא לאשה לבנה!

אביה של דסדמונה רואה את כל הי' ענין בעיניו של סוחר יהודי מברונקס שעבד כל חייו על מנת לגדל את בתו בפנימיות הטובה, לקראת איזה שידוך מצילה, והנה באים ומקלקלים לו את כל החשבונות. „אני בכלל לא גועני, הוא טוען, אבל דבר אחד צריך להיות ברור, לבן הוא לבן, ושחור זה שחור. לא צריך להיות חכם גדול כדי להבחין בכך. חוף מזה, מה הוא רוצה הכושי הזה, שכולם יהיו שווים, וכולם יהיו שייכים לאותם מועדונים וילכו לאותם המקומות? תארור' לכם רק איזה דוחק יהיה בבתייהשימוש,

הנאה כשמשליכים לעברו שאריות משור' כחות מן הבשר שאכל האדון, ומאמין שכלל שיהיה מוכרות נאמן יותר, יהיו שאריות הבשר מובחרות יותר. יאגו, ש' במשך הדורות תלבין כבר לגמרי, גם הוא לאמיתו של דבר כושי, אבל כושי הגאה בצבע עורו, כושי מעדיף להיות נרדף ולהיות בזוי, אבל לא לשרת שום אדון אלא להיות אדון לעצמו. וכל הענין עם המטפחת המפורסמת, אינו מיועד להרוס את אותו ולהביא לכליונו, אלא לפקוח את עיניו, להראות לו מה פרצופם הי' אמיתי של אדוניו ולהחזיר אותו אל המח' נה הכושי הדוגל בכוח השחור.

ומי הם באמת הלבנים, ומה הם רוצים מאותלו? דסדמונה יודעת בדיוק מה היא רוצה — את פר ההרביה המשובח, את הגבר אשר ביום מלחש בנימוס דברי אהבה, חדור הכרת תודה על שהיא, הי' מלאך הבלונדי, נאותה לשוחח עם יצור